

НА ОЛЯ /24 ЮЛИ 1940 Г./

.1.

ОБИЧАМ В ТОПЛИИ ЛЕТЕН ДЕН
КРАЙ МОРСКИ БРЯГ ДА СЪМ САМИЧКА,
ДА СЕШАМ ВОЛНИИ ДУХ ВЪВ МЕН
ДА ЧУРУЛИКА КАТО ПТИЧКА.

И НЕИЗГЛАДНЕЛИЯ ПРОСТОР
ДА МЕ ЗОВЕ НАТАМ ДАЛЕЧЕ -
КЪДЕТО МОЯ ПЛАМЕН ВЗОР
УТЕХА ДИРИ ВСЯКА ВЕЧЕР.

ДА СЕШАМ ТОПЛАТА ВЪЛНА
ОТ РОДНИИ КРАЙ ДОШЛА СЪС ПЕСЕН -
ЦЕЛУНАЛА ОНАЗ СТРАНА
ЛАЗУРНА КАТО СВОД НЕБЕСЕН.

И ТАЗ ВЪЛНА АЗ ИСКАМ ДНЕС
ДА МЕ ЦЕЛУНЕ С БИСТРИ КАПКИ
И ДА МИ ШЕПНЕ БЛАГОВЕСТ
СЪС ЛАСКИ ТЪИ МЕЧТАНО-СЛАДКИ...

ЗА ТУИ ОБИЧАМ В ЛЕТНИИ ДЕН
КРАЙ МОРСКИ БРЯГ ДА СЪМ САМИЧКА -
ЕДНА НЕЗНАЙНА ПЕСЕН В МЕН
ДНЕС ПЕЕ, ПЕЕ КАТО ПТИЧКА.

.2.

ЛЕТИ, ЛЕТИ НАСАМ ВЪЛНА,
СЪС УСТРЕМЪТ НА МОЙТА МЛАДОСТ -
ТИ НОСИШ, ЗНАМ, ЕДНИЧКА РАДОСТ

ЗА МЕН ОТ РОДНАТА СТРАНА

2
ЛЕТИ ПО-БЪРЗО ОТ СТРЕЛА,
КАТО СТРЕЛА И АЗ ТЕ СРЕШАМ -
И МОЙТА КРЪВ, ВСЕ ТЪЙ ГОРЕША,
НАШЕПВА ТИ: "ЕЛА, ЕЛА!"...

ПРЕГРЪЩАЙ МЕ КАТО СЕСТРА
СЪС КАПКИ СЪРАНИ КРАЙ ОДЕСА -
АЗ ЗНАМ ТЕЗ КАПКИ ОТ КЪДЕ СА
ДОШЛИ ВЪВ ТВОИТЕ НЕДРА...

АЗ СЕЩАМ, СЕЩАМ РОДЕН ВКУС
ПО ЗНОЙНИТЕ БЕДРА, РЪЦЕТЕ -
НАЛИ ТИ КЪПА БРЕГОВЕТЕ
НА ВЕЧНАТА, СВЯТАТА РУСЬ?

ОКЪПВАЙ МЕ ПЪК МЕН СЕГА
СЪС СЪШИТЕ СОЛЕНИ КАПКИ -
ТЕ ТЪЙ СА ХУБАВИ И СЛАДКИ
ПО МОЙТА ТРЕПЕТНА СНАГА.

ЛЕТИ, ЛЕТИ КЪМ МЕН ВЪЛНА -
ДНЕС ИДВАМ АЗ СЪС ТЕБ НА СРЕЩА
И МОЙТА КРЪВ, ВСЕ ТЪЙ ГОРЕША
ПРИВЕТСТВА РОДНАТА СТРАНА.

.3.

ЛЮЛЕЙ МЕ ВЪЛНА В ПРЕГРЪДКИ СИ СЕСТРИНСКИ НЕЖНИ
И С КРОТКИЙ СИ ПЛЕСЪК ПРИСПИВНО И ТИХО ЗВЪНИ:
ЕТО МЕ ЖАДНА ЗА ТВОИТЕ ЛАСКИ ГАЛЪОВНИ -
ЛЮЛЕЙ И ПРЕГРЪЩАЙ, И МИЛВАЙ РАЗЦЪФНАЛИТЕ МОИ СТРАНИ

ТЪЙ ХУБАВА АЗ ТЕ СЪНУВАМ, О СТЕП БЕЗКОНЕЧНА
СЪС КОНСКИЯ ТРОПОТ НА БУЙНИТЕ РОДНИ КОНЕ,
СЪС ТВОЯТА СВЯТА И ТИХА МОЛИТВА СЪРДЕЧНА,
КОЯТО СТОГЛАВАТА ЛАМЯ ОТ ЧЕСТНИТЕ ХОРА ОТНЕ...

Ч. И. Д.

24 юли 1944 год.

Дано здраве, радост да те гаят
да не знаеш скръб, несгоди и сълзи.
Всички да те любят и те хвалят,
щастие то по тебе като ласка да пълзи.

Нека малкото ти име Олга
в сърцата вдига ураган
нека се разлива равнодушно, като Волга
и очаква своя А Т А М А Н.

Марин Жечев

ЧЕСТИТА ПРОЛЕТ!

Пусть приласкает тебя в день голубой
эта весенняя теплая ласка
что бы жизнь твоя стала такая чудная сказка
точно сон золотой!

М.Жечев 1.03.1945 г.

/АКРОСТИХ/

ОТ ДНЕС НЕ Е - ОТДАВНА, ТЪЙ ОТДАВНА,
ЛЪЧИ ОТ СТО СЛЪНЦА СЕ ВЛЯЛИ В ТВОИТА КРЪВ-
ГРЕЙ ПЛАМЪКЪТ НА ПРИКАЗНА ЖАРАВА,
/АХ, ПЛАМЪКЪТ НА ТОПЛАТА ТИ КРЪВ!/
.

ЕДИН ЛИ ПЪТ' ШУМЕШЕ В ТВОИТЕ ЖИЛИ
ВЕЛИКА БОЛКА, ТРЕПЕТЕН КОПНЕЖ -
ГОЛЯМАТА РОДИНА ДА ПРЕМИНЕШ,
ЕДНО СЪРЦЕ НА НЕЯ ДА ДАДЕШ.

НЕ Е ЛИ ТЯ - РОДИНАТА - ВСЕ СЪЩАТА
И ДНЕС, И ВЧЕРА, И В УТРЕШНИЯ ДЕН
ЕДНА СТРАНА ВЕЛИКА И МОГЪЩА -
ВЕЛИКА И ПЕЧАЛНА, С ДЪХ СТУДЕН.

АЗ ЗНАЯ ТВОИТА БОЛКА НЕИЗКАЗАНА -
ЮЖНЯНКА ТЪЙ НЕ БИ ЛЮБИЛА С ПЛАМ
РОДИНАТА НА ПУШКИН, СТЕНКА РАЗИНА,
И ГОРДА, И ПЕЧАЛНА КАТО ХРАМ.

ЦВЕТЪТ НА МНОГО ПРОЛЕТИ ШЕ МИНЕ
И ТИ ШЕ ЧАКАШ КРОТКИЯ ИСУС
НАД ВОЛГА ПАК ПРИГВОЗДЕН ДА ПРЕМИНЕ
АХ, С КРЪСТА НА СВЯТАТА ТВОЯ РУСЬ...

23.04.1945г.

М.Ж.

НА ОЛЯ

2.08.946 г.

5

/АКРОСТИХ/

ОТДАВНА СМЪЛЧАНИТЕ ДУМИ ОТНОВО ПОТРЪПВАТ ПО УСТНИТЕ,
ЛЪХАТ НЕЗНАЙНИ ВЪЗТОРЗИ - КАТО ПТИЦИ ИЗ КЛЕТКА ИЗПУСНАТИ...

ЯНТАРНО-БЛЕДНИТЕ СПОМЕНИ РАСТНАТ СРЕД ХЛАДНАТА АВГУСТСКА ВЕЧЕР
ЮРВАТ СЕ МИГОМ ПРЕД МЕНЕ ПО ПЪТЯ ДАЛЕЧЕН, ДАЛЕЧЕН...

РЪКА ДА ПРОТЕГНА НЕ СМЕЯ- НЕ ХВАЩАЙ СЕ С ПРЪСТИ СКОВАНИ
ИЗГРЕЛИТЕ ЧУДОМ СЪНИША- ОТДАВНА МЕЧТАНИ, МЕЧТАНИ...

ЦЯЛ СВЯТ ЛИ БЕШЕ ЗАТВОРЕН В ТЪМНИЦА, А ДНЕСКА ОТКЛЮЧЕН?
ИЛИ БЯХ В ТЪМНА САМОТНОСТ ОТ ЗЛАТА ВЕШИЦА ОБРУЧЕН?

НЕКА ДА ПЛИСКА НЕБЕТО ДЪЖД ПО ЛИЦЕТО МИ С ШЕПИ -
АХ, ТО ПРИПЛАМВА СМУТЕНО В ПРЕЖНИЯ, ЧУДНИЯ ТРЕПЕТ!

М.ЖЕЧЕВ

НА ОЛЯ

28.08.946 Г.

ТОЯ ДЪЖД, ТОЯ ДЪЖД - СПОКОЙНО ПЕЧАЛЕН -
ПО ЛИЦАТА НИ ЛЕНТИ БРАЗДИ,
СЯКАШ ШЕПНЕ ПСАЛОМ БЕЗНАЧАЛЕН
ПО ДАЛЕЧНО И СЪЩО ПРЕДИ.

СТРАННА МУЗИКА ПЪЛНИ СЪРЦАТА НИ
С ТАКТА НА НАШИТЕ СЪПКИ В НОШТА
И С ВЕДРОСТ ОТПЛИСКВА ЛИЦАТА НИ
СЯКАШ ЦЕЛУНАТИ ОТ ПРЕЖНА МЕЧТА.

ТОЯ ДЪЖД, ТОЯ ДЪЖД - СПОКОЙНО ПЕЧАЛЕН -
КАТО МУЗИКА СЯКАШ ЗВУЧИ,

ДЪЖД

Il, pleut doucement ...
A.Rimbaud

Каква случайност в тоя ден
под небеса оловно-сиви
да срещна, тръпен и смутен,
едно прекрасно, топло име.

И ето: спирам се за миг -
това си ти, това си ти!
В очите с блесък от челик
и оня пламък пак трепти!

Здрависваме се с жар-ръце
и погледа покри,
припламва твоето лице,
а моето в нежна свян гори.

Сега сме тук сред тоя град
любим от миналите дни
и чувствам се двама по млад
готов да хвъркна във висини.

Над нас небето - тъмна паст,
но нищо: по е светло в мен
сега, когато твоя глас
трепти до мене вдъхновен...

29.08.1946 год.
М.Жечев

CARAMBA !

ОТДАВНА ГЛЕДАМ НА ЧАСОВНИКА
ЛЕЖАШ НА СРЕШНАТА СТЕНА -
ГОДИНА, СЯКАШ, ЕЙ МИНА
АЛА НЕ БЪРЗА ТОЙ, РАЗБОЙНИКА!

ЕХТИ ОТ СТЪПКИ БУЛЕВАРДА
ВЕДНО С ГОВОР, СМЯХ И ГЛЪЧ,
ГРЕЙ В ПОГЛЕДА НА ВСЕКИ ЛЪЧ
ЕХ, В МОЯ ПЪК ПРОВЛЯСВА БРАДВА.

НАПРЕД, НАЗАД - НАПРЕД СТЪРЧА
И ГЛЕДАМ ТОЯ СВЯТ ПРЕКРАСЕН
ЕДНО МОМИЧЕ С ПОГЛЕД ЯСЕН
ВЪВ ТОЯ ГМЕЖ ДА РАЗЛИЧА.

ЕХ, ДЯВОЛА ДА ЗАДУША
ЮМРУЦИ СВИВАМ ВЪВ ЗАКАНА
РАЗМИРНИЯТ МИ БЯС МЕ ХВАНА
И КАК СЕГА ДА ГО ТЕША!

ЦЕЛ С ЯРОСТТА НА НАРКОМА
ИЗБРИСАХ УЛИЧНАТА ПРАХ,
И СПИРАМ ПАК, КЪДЕТО БЯХ -
АХ, ТОЯ НАДПИС ТУК: "ВЕДОМА".

29.08.946г.

М.ЖЕЧЕВ

ПОРТРЕТ

НЕ ВЯРВАМ, ЧЕ Е ТВОЙ ПОРТРЕТ:
НИМА ТОВА СИ ТИ, МОМИЧЕ,
С ГЛАВИЦА - ПРОЛЕТЕН БУКЕТ,
ИЗ КОИТО УТРОТО НАДНИЧА.

В ОЧИТЕ КРОТКИ, ВИЖ ЕЛЕСТЯТ
НА НЕВИННОСТТА ЛЪЧИТЕ БИСТРИ
И РОСНИ ПРОЛЕТНИ ЦВЕТА
ЦЕЛУВАТ УСТНИТЕ ПРЕЧИСТИ.

СПОМНИ СИ ТИ ОНЕЗИ ДНИ:
С КОСИЧКИ СПУСНАТИ ПРЕЗ РАМО,
КОГАТО ДЕТСКИТЕ СТРАНИ
ПОЗНАВАХА МИЛУВКИ САМО.

О, КОЛКО ХУБАВ Е СВЕТА
И ХОРАТА - СЪРДЕЧНИ БРАТЯ,
НИ ПОМИСЪЛ ЗА ПОДЛОСТТА,
НИ ЗВУК НА БОЛКА И ПРОКЛЯТИЯ.

СЕГА НАД ТОЯ СТАР ПОРТРЕТ
ОКЪПАН ЦЯЛ ОТ СВЕТЛИНИ,
СЪС ДЪХ НА ПРОЛЕТЕН БУКЕТ
СПОМНИ, СПОМНИ СИ ТИЯ ДНИ!

3.09.1946 г.

М.Ж.

СЕГА НАВЪН Е СЛЕЗЛА ЕСЕНТА
И С ЖЪЛТИ ЧЕХЛИ БРОДИ ИЗ ГРАДИНИТЕ,
ОКАПВАТ БАВНО СЕТНИТЕ ЛИСТА
И ВЯТЪРЪТ ПРОВЕГВА НИЗ ДОЛИНИТЕ.

О, КОЛКО МОРЕН, СКЪРБЕН ЛИСТОПАД
И В ТВОЯТА ДУША Е ДНЕСКА, ОЛЯ,
КРАЙ ТЕБ ПУСТЕЕ ХИЛЯДНИЯ ГРАД
ЗАГЪНАТ В СВОЯТА ЕСЕННА НЕВОЛЯ.

СЕГА ТИ ГЛЕДАШ СКРЪБЕНИТЕ ЛИСТА
ЧЕЛА НАВЕЛИ В ЕСЕННИ ПЕЧАЛИ -
И МИСЛИШ: ЗА ЖИВОТА, ЗА СМЪРТТА,
ЗА ДНИТЕ ВЪВ БЕЗГРИЖНОСТ ОТЛЕТЯЛИ.

ЕДНИЧКИ ТЕ РАЗБИРАТ ТВОЯТА СКРЪБ -
ПЕЧАЛНИТЕ ЛИСТА НА КЪСНА ЕСЕН
И КАТО НА ЛЮБОВНИК НЕЖЕН, СКЪП,
ОТРЕЖДАШ ИМ НАЙ-ЧИСТАТА СИ ПЕСЕН.

НАВЪН ОКАПВАТ ЖЪЛТИТЕ ЛИСТА
И НЕЩО СТЕНЕ ДНЕС ВЪВ ТЕБЕ, ОЛЯ,
О, КОЛКО Е ПЕЧАЛНА ЕСЕНТА
И ТИ СРЕД НЕЯ В СВОЯТА НЕВОЛЯ!

20.10.1946 г.

М.Ж.

2.

И ТУК Е, ОЛЯ, ТЪЙ СТУДЕНО
КАТО В ПРИМОРСКИЯ ВИ ГРАД,
НО БИИ СЪРЦЕ МИ ВДЪХНОВЕНО -
И В НЕГО НЕМА ЛИСТОПАД!

МАКАР ДА ВИСНАТ НАД ГЛАВИТЕ НИ
ОЛОВНО-ТЕЖКИТЕ МЪГЛИ
В БОДРОСТ ПЛИСКАТ СЕ ДУШИТЕ НИ,
ОГРЯНИ С ЧУДНИ СВЕТЛИНИ.

И НЕКА СТУД ДА ПРИКОВАВА
ПРОСТОРИТЕ И ТУК, И ТАМ,
В НАС ГРЕЕ ВЯРАТА НИ ЗДРАВА
СЪС ЯРКОЦВЕТЕН, КЪДРАВ ПЛАМ.

НЕ ВЯРВАШ ЛИ? ПОВЯРВАЙ, ОЛЯ,
СРЕД ТАЗИ ЕСЕННА ПЕЧАЛ
ЩЕ БЛЕСНЕ НАШТА ТВЪРДА ВОЛЯ
СРЕШУ НАДВЕСЕНИЙ КИНЖАЛ.

М.Ж. 22.10.946г.

3.

ПОДГОНЕН ОТ ЕСЕННИЙ ВЕТЪР
ЗАТИЧВАМ БЪРЗО КЪМ ДОМА,
И В СУТЕРЕНА - "МОЯ ШАТЪР"
СЕ ГУША ПЛАХ КАТО СЪРНА.

НО МИСЛИТЕ - ЛЕТЯЩИ ПТИЦИ -
ПРОЩЕПВАТ ХЛАДНИЯ ПРОСТОР
И ПО НЕЗНАЙНИ, ЧУДНИ ЖИЦИ
ПРЕД МЕН ВЪЗПРАВЯТ ТВОЯ ВЗОР.

ЕСЕННИК ВЪНКА БРУЛИ ВЯСНО,
НОШТА РАЗСТИЛА ТЪМЕН КРЕП,
О, КАК ПРЕД СЕБЕ ВИЖДАМ ЯСНО
НА ОЛЯ ЧУДНИЯ ПОРТРЕТ.

М.Ж. 23.10.946 г.

ЕДИН ОТКЪСНАТ ЛИСТ ПРЕД МЕНЕ СПРЕ
И СЯКАШ ИСКА НЕШО ДА МИ КАЖЕ -
/НАИСТИНА, НЕ Е ЛИ ПО-ДОБРЕ
ДА ВОДЯ С НЕГО РАЗГОВОР НЕВАЖЕН!/
11

"ПРИЯТЕЛЮ, ЗАПОЧНА ТИХО ТОЙ,
ЗАЩО СИ СПРЯЛ САМИН ПОД ТОЯ КЕСТЕН,
НИМА ОБИЧАШ ЖЪЛТИЯ ПОКОЙ
И ТИШИНАТА НА БЕЗМЪЛВЕНА ЕСЕН!

НЕ СТАВАЙ СМЕШЕН, СБИРАЙ СИ УМА -
ЗА ТЕБ Е ТОЛКОЗ РАНО САМОТАТА!
ПОСЛУШАЙ НА ПЛОЩАДИТЕ ШУМА
ВКУСИ И ТИ ТРОХА ОТ СЕУТАТА!

ЗАЩО СИ САМ СРЕД ТОЯ ЛУД ПОРОЙ
ЗАЛЯЯЛ СЪС ХОРА УЛИЦИ, ПЛОЩАДИ?
О, ВЛЕЙ СЕ ТАМ, ДРУГАРЮ СКЪРБЕН МОЙ,
И ТАМ ШЕ ВКУСИШ ЧУДНИТЕ НАСЛАДИ!

И ДРУГИ ТУК СА ИДВАЛИ САМИ
ДА ПРОМИШЛЯВАТ ВЕЧНИТЕ ВЪПРОСИ,
НО НЕ ПРОЗРЯХА ВЕЧНИТЕ ТЪМИ:
СМЪРТТА И ТЯХ КАТ ДРУГИТЕ ПОКОСИ.

ЗАТУЙ НЕ ПАДАЙ В ЕСЕННА ПЕЧАЛ,
А ВЪВ КРЪВТА ТИ ПРОЛЕТ НЕКА ПЕЕ,
ВЗЕМИ СИ СВОЯ ХУБАВ ЗЕМЕН ДЯЛ
И НЕ ЗАБРАВЯЙ: ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ!"

"О, ЖЪЛТ ПРИЯТЕЛЮ РАЗБИРАМ ТЕ ДОБРЕ,
И ВЯРВАЙ - БИХ ТЕ СЛУШАЛ ДРАГОВОЛНО:
ДА БЯХ СЕГА ПРИ ЧЕРНОТО МОРЕ
НЕ БИ БИЛО СЪРЦЕ МИ ТОЛКОЗ БОЛНО!..."

М.Ж. 24.10.946г.

9.11.192...г.

12

В ЧАСЪТ НА НОЩНИТЕ ПОВЕРИЯ
ПОД СЕВЕРНИЯ НЕБОСКЛОН -
НА БЪРЗА ТРОЙКА ЧУДНА ФЕЯ
СЕ СПРЯ ПРЕД МАЛЪК, СТИХНАЛ ДОМ.

БЕ МРАЗНА НОШ И ОГЪН БЛЕДЕН
ГОРЕШЕ ВЪТРЕ СЪС СЕТНА ЖАР,
А ВЪН, НАСТРЪХНАЛ И ПОЛЕДЕН,
СТУДЪТ РАЗМАХВАШЕ КИНЖАЛ.

О, ЧАС НА СПАЗМИ И РИДАНИЯ! -
КОГАТО СРЕД НОЩ ОТЗВЪНЯ
ВЪВ МРАКА ПЪРВОТО ДИХАНИЕ
ОТ ДЕТСКИ УСТНИ ПРОШУМЯ.

И ТРИЖ ДОБРАТА ЧУДНА ФЕЯ
ПОГАЛИ ДЕТСКОТО ЛИЦЕ -
НАВЕКИ С НЕЖНАТА ПСИХЕЯ
ОБРЕЧИ ЧИСТОТО СЪРЦЕ

НАВЪН ВИХРУШКИ ДА ВИЛНЕЯТ
И СТУД ЗЕМЯТА ДА КОВЕ -
В СЪРЦЕТО ДЕТСКО ДА ЦЪФТЕЯТ
ПРЕКРАСНИ ТОПЛИ ЦВЕТОВЕ!

М.Ж.

9.11.1946 ГОД.

СЕГА АЗ ИСКАМ ДА НАПИША
НАЙ-НЕЖНИТЕ СИ СТИХОВЕ -
ЕДНО СЪРЦЕ ВЪВ ТЯХ ДА ДИША,
ДА ПЕЙ, ДА ТРЪПНЕ, ДА ЗОВЕ...

И В ТРЕПЕТА НА БУИНА МЛАДОСТ
ДА ПРОГЪРМЯ С НАЙ-СВЕТЪЛ ХИМН,
И ВДИГНАЛ ЧАШАТА НА РАДОСТ
ДА ЛЮБЯ И ДА СЪМ ЛЮБИМ.

НО В ГРОХОТА НА СТРАШНО ВРЕМЕ
КАКВО ДА ЛЮБЯ МИ КАЖИ,
КОГАТО ТЕГНЕ КАТО БРЕМЕ
ЖИВОТ ПРЕПЪЛНЕН СЪС ЛЪЖИ!

И ТОЯ НЕЖЕН СТИХ НЕ Е ЛИ
ЕДНА ИРОНИЯ СЕГА
И КАКТО СТАРИТЕ ДАНТЕЛИ
НАВЯВА ПРИСМЕХ И ТЪГА!

ЖЕСТОК ЖИВОТ - ЖЕСТОКО ВРЕМЕ!
НО НЯМА НИЩО - НЕ СКЪРБИ,
И АКО ТРЯБВА ДА УМРЕМЕ
ДА МРЕМ СЪС СТИСНАТИ ЗЪБИ.

СТРАХИЛ

22.11.946 г.

ЕСЕННИ НАСТРОЕНИЯ

14

ТЕЗИ ЕСЕННИ, ТЯГОСТНИ (ДНИ)
СЯКАШ НИКОГА НЯМА ДА СВЪРШАТ -
ДИНОНОШНО ТЪГАТА РЪМИ
И ПОСЛЕДНАТА РАДОСТ ПРЕКЪРШВА.

КОЛКО СИВ, ОПУСТЯЛ Е СВЕТЪТ -
А КАКЪВ БЕШЕ ВЧЕРА ПРЕКРАСЕН
СЯКАШ Е СЛЕЗАЛ ВЕДНО С ДЪЖДЪТ
НЯКОЙ МАГЬОСНИК ЗЛОГЛАСЕН.

И В САМОТАТА НА БЛЕДНИТЕ ДНИ
ЕДНО МЕ ВЪЗПИРА ОТ ЛУДОСТ -
О, КАК КАТО МУЗИКА ЧУДНА ЗЕЪНИ
ПОРТРЕТЧЕТО Е ТВОЯТА ХУБОСТ!...

СТРАХИЛ

1.12.946 г.

СЪН В ЗИМНА НОЩ

ТОЯ СЪН, ТОЯ СЪН ОТ ЧУДНАТА МИНАЛА ВЕЧЕР
ОШЕ МЕ ТОПЛИ С ДЪХЪТ НА ТВОЯТА СЛАДКА УСТА -
КАТО ПРОЛЕТНО СЛЪНЦЕ ТОПИ В ДУШАТА МИ ЛЕДНИЯ ГЛЕТЧЕР
И КУДИ ДАЛЕЧЕ - ДАЛЕЧЕ ОТ МЕН ГОРЕСТТА.

..... БЕШЕ В ПРИМОРСКИЯ ПАРК СРЕД ХУБАВА ЕСЕННА ВЕЧЕР
ШУШНЕХА ТОПЛО ДЪРВЕТАТА, НАД НАС ПРЕКЛОНИЛИ ЧЕЛА
И ТИ С ПОГЛЕД ГАЛЪОВЕН И ТОЛКОВА ТОПЛО-СЪРДЕЧЕН
ИЗРЕЧЕ ТЪЙ ДЪЛГО ОЧАКВАНО, ТРЕПЕТНО "ДА"!.....

ТОЯ СЪН, ТОЯ СЪН ПРИКАЗКА СЯКАШ ЛИ БЕШЕ
ИЛИ ПРИКАЗНО ЧУДО НА ВЛЮБЕН ВЪЛШЕБНИК И МАГ,
ЧЕ НА УТРОТО ОШЕ ДОЧУВАМ КАК НЯКОЙ В МЕН МЪЛВЕИ
ДА ТРЪГНА НАТАМО ДОВЕЧЕРА СЪС ПЪРВИЯ ВЛАК.

СТРАХИЛ

ЛЯТО
/АКРОСТИХ/ 1940 ГОД.

15

ОГНЕН ЗМЕЙ Е ЛЯТОТО В ПРОСТОРИТЕ:
ЛЮСПИТЕ МУ – СТО СЛЪНЦА ЗАПАЛЕНИ,
ГРЕЯТ МУ УСТАТА – ЯРКО АЛЕНИ,
АХ, СЪС ПЛАМЪК ПЪЛНИ МУ СА ВЗОРИТЕ!

ЕХ, ТИ ЛЯТО-ОГНЕЛИКО, ПЛАМЕННО –
В МОЙТА КРЪВ ЛИ СВОЙТА ЖАР СТОПЯВАШ:
ГЪСТО ВИНО ДНЕС МЕ УПОЯВА –
ЕЙ, ПОТРЪПВА СЪРЦЕТО МИ КАМЕННО!

НЕКА ГРЕЯТ СТО СЛЪНЦА ЗАПАЛЕНИ
И ДА ПЛИСКАТ ЗАДУХ – ЖАР РАЗИСКРЕНА
ЕХ, ШЕ ДОЙДЕ СКОРО ТЕХНИ КРАЙ!

В КРЪВТА МИ ОГНЪОВЕТЕ ПЛАМЕННИ
АХ, ШУМЯТ КАТО РЕКА РАЗПЛИСКАНА
И ШЕ СПРАТ ЛИ – НИКОЙ ТУК НЕ ЗНАЙ.

4.09.1946 г.

1 ЯНУАРИЙ 1947 год.

ГОДИНА СЛЕД ГОДИНА ШЕ МИНАВА
И ДЕН СЛЕД ДЕН В БЕЗКРАЯ ШЕ ЛЕТИ,
НО НЯМА ДА ИЗЧЕЗНЕ ВЪВ ЗАБРАВА
МИРАЖА, КОЙТО В МЕН ЗАПАЛИ ТИ.

СТРАХИЛ

Оля, Оличка...

Оля, Оличка, хубава Оличка, с топли, дълбоки очи,
Оля, Оличка, хубава Оличка, как те животът вгорчи!...

Оля, Оличка, хубава Оличка, с черните смолни коси,
Оля, Оличка, хубава Оличка, бял кичур днес ги краси!

Оля, Оличка, хубава Оличка, с вежди-пресукан кайтан,
Оля, Оличка, хубава Оличка, тъй ги отдавна аз знам!

Оля, Оличка, хубава Оличка, с устни-примамващ нектар,
Оля, Оличка, хубава Оличка, кой ги целува със жар?...

Оля, Оличка, хубава Оличка, с нежно и топло сърце,
Оля, Оличка, хубава Оличка, с жадно за ласки лице,

Оля, Оличка, хубава Оличка, тъй те познавам открай,
Оля, Оличка, хубава Оличка, тъй ще те помня докрай!VVV

—.-

6. VIII. 1989г

РЕЗИГНАЦИЯ

17

С КАКВО ЛИ ДА ТЕ УТЕША - НЕ ЗНАЯ!
ОТ КРАЙ ЕДИН И СЪЩ Е ВСЕ СВЕТА:
С ИЗМАМИТЕ, С ЛЪЖАТА, С ПОДЛОСТТА,
ОТ КАИНА ДО ДНЕСКА ВСЕ ТАКА Е!

ТИ ИСКАШ, ЗНАЯ, НА ПРАВДАТА ГЛАСА,
БЕЗ СТРАХ ДА СЪДИ ВСЕКИМУ ЗАСЛУЖЕНО
НО ПРАВДАТА ДА ТЪРСИШ Е НЕНУЖНО
ПОД БЪЛГАРСКИТЕ ТЪМНИ НЕБЕСА.

И КОЛКО ПЪТИ РОВЯ В САМОТА
МЕЧТИТЕ СИ И САМ ДОРИ НЕ ЗНАЯ -
ДАЛИ ИЗПЪЛВА МЪКАТА БЕЗКРАЯ,
ОТ МЪКА ЛИ Е СЪТВОРЕН СВЕТА!

М.Ж.

БЕЗ ПОЛЕТ

КЪДЕ ОСТАНА СИНЯТА МЕЧТА
И ПРИКАЗКАТА НА НЕЗНАЙНО ЧУДО
КОГА УСЕТИ ПЪРВИ ПЪТ В СВЕТА
МАГИЯТА НА ПРЕЛЕСТНАТА ЛУДОСТ!

КАК ЕДРИ БЯХА ВСИЧКИТЕ ЗВЕЗДИ
И НЕБОСВОДА - ЧУДЕН И ПРЕКРАСЕН -
С ЛЕГЕНДАТА, ЧЕ ГОРЕ ТАМ СЕДИ
ПРЕМЪДЪР БОГ - СЪС ПОГЛЕД СВЕТЪЛ, ЯСЕН!

ТИ ИСКАШЕ СВЕТА ОТ КРАЙ ДО КРАЙ
ДА ГО ПРЕГЪРНЕШ КАТО МЪЖ ЛЮБИМ,
ДА БЪДЕ ПРАЗНИК, СЛЪНЦЕ, ВЕЧЕН МАЙ -
ДА НЯМА МРАЗ, ДА НЯМА ХЛАДНИ ЗИМИ.

О ВЯРАТА НА ПЪРВИТЕ МЕЧТИ,
НЕ БЕШЕ ЛИ СЪНЯТ НА РАННА ПРОЛЕТ?
И ДНЕС, СЪБУДЕНА, РАЗБИРАШ ТИ,

КАКВО Е СЪЩЕТО НА МЕЧТАТА И НА ПОЛЕТА!

КАКВО СМЕ НИЙ - ПРИЯТЕЛИ, ПОЗНАТИ
ИЛИ ДРУГАРИ ОТ ДАЛЕЧНИ ДНИ,
КАКВА СЪДБА ПРИ ТЕБЕ МЕ ИЗПРАТИ
КАКВА МАГИЯ В ТЕБ МЕ ЗАПЛЕНИ?

ЕДВА ЛИ С ДУМИ МОГА ДА ОТВЪРНА,
С ДУМИ НАЗОВАВА ЛИ СЕ ТО!
НО ВМЕСТО ДУМИ МОГА ДА ОТВЪРНА
С ЦЕЛУВКА НА ПРЕКРАСНОТО ЧЕЛО.

М.Ж.

НЕКАЗАНИТЕ ДУМИ

ИМА ДУМИ - СКЪПИ, СЪКРОВЕНИ -
НЕ ГИ ШЕПНАТ НИЧИИ УСТА!
НА СЪРЦЕТО ДУМИТЕ СВЕЩЕННИ
НИКОЙ НЕ Е ПИСАЛ НА ЛИСТА!

ТЕ ГОВОРЯТ САМО В НАШИТЕ ЗЕНИЦИ,
ТЕ НА УСТНИТЕ НИ С ЖАР ТРЕПТЯТ
И ШУМЯТ КАТО НЕЗНАЙНИ ПТИЦИ
В ЧАСОВЕТЕ НОШНИ НА СЪНЯТ ...

ИМА ДУМИ НИКОГА НЕКАЗАНИ...
ВЕЧНИ КАТО САМОТО МОРЕ
ТЕ В ЧЕЛАТА НИ СА СЯКАШ ВРЯЗАНИ
И БЕЗ ГЛАС ЧЕТАТ СЕ НАЙ-ДОБРЕ!

М.Ж.

ОТДАВНА СТИХНАЛИ СЪЗВУЧИЯ
ВЪЗКРЪСНАХА ВЪВ МЕНЕ ПАК -
ШУМЯХА КАТО ГОРСКИ РУЧЕЙ
ПЛЮШЯХА КАТО СВЕТЪЛ ФЛАГ!

АХ, ТРЕПЕТНИ СЪЗВУЧИЯ
ЗАЩО ДОЙДОХТЕ В ОНЯ ЧАС -
ДАЛИ СЪРЦЕТО СЕ ОТКЛЮЧИ
ТАИЛО ТЪЛГО ТИХА СТРАСТ?

НЕ ПОМНИШ ЛИ - КАК НЕЖНИ БЯХА
ОНИЯ МАЛКИ СТИХОВЕ!
И С КОЛКО НЕЖНОСТ ТЕ ~~З~~ЗОВЯХА
КЪМ ВЪЗЖЕЛАНИИ ГРЕХОВЕ!...

М.Ж.

КОСИТЕ

ЕЛФА ЛИ ОТ ПРИКАЗКИТЕ СТАРИ
ЛОРЕЛАЙ ЛИ ОТ ДАЛЕЧЕН РЕЙН,
ИЛИ ЕВА В РАЙСКИТЕ ПОРТАЛИ,
ТЪЙ Е ГРЯЛА В ЧУДНИЯ ЕДЕМ?

АХ, КОСИТЕ - НЕКОВАНО ЗЛАТО
ПРОШУМЯВАТ НАД ЧЕЛО ТИ ДНЕС
ОГЪНЯТ НА ТВОЙТО РАННО ЛЯТО
ПО КОСИТЕ ГРЕЕ С БЛАГОВЕСТ!

О БЛАЖЕНСТВО: С ДВЕ РЪЦЕ ДА ГАЛЯ
В ЗЛАТО ПОТОПЕНИТЕ КОСИ
И ДА СТАВАМ ДЪРЗЪК И НАХАЛЕН
И НАЛИ, БЕЗ КРЪВ НЕ СЪМ, НЕ СИ!

В ГРАДИНИТЕ ЛИ СЛЕЗЕ ЕСЕНТА
И С ЖЪЛТИ ЧЕХЛИ БРОДИ ИЗ ЛЕХИТЕ?
ОКАПВАТ БАВНО СКРЪБЕНИТЕ ЛИСТА
СЪС ТОЛКОВА ВЪЗДИШКИ НЕРАЗКРИТИ...

ДАЛИ ЗАТУЙ В ОЧИТЕ НЕ БЛЕСТИ
НА ЛЯТОТО ЗАДЪХАНИЯ ПЛАМЪК?
ИЛ МОЖЕ БИ НАВРЕД СЪЗИРАШ ТИ
ОЧИ, СЪРЦА - ПО-ХЛАДНИ И ОТ КАМЪК...

М.Ж.

ЛОТОС

////////////////

НА О.Е.

СЪРЦЕ, СЪРЦЕ - РАЗЦЪФНАЛ СНЕЖЕН ЛОТОС,
КОМУ Е НУЖЕН ТВОЯ РОСЕН ЦВЯТ,
ЧЕ ТЪЙ ЦЪФТИШ ДАЛЕЧ, ДАЛЕЧ ОТ ЗЛОТО
В МЕЧТИТЕ СИ ЗА ПРИКАЗНИЯ СВЯТ?...

КАКЪВ ЛИ СЪН СЪНУВАШ ЧУДНО ЦВЕТЕ -
САМАТА ЛИ НЕВИННОСТ ВИЖДАШ ТИ,
И КОЙ ЛИ МАГ ТЕ С ХУБОСТИ ИЗПЛЕТЕ,
ЧЕ В СЪН ДОРИ ТЪЙ ХУБАВО ЦЪФТИШ?...

ЦЪФТИШ, А \$ ВРЕД НАОКОЛО Е ЗИМА -
СТУДЕНА ЗИМА В ХИЛЯДИ СЪРЦА,
А ТИ СЪНУВАШ НЯКЪДЕ, ЧЕ ИМА
ЕДНА СТРАНА СЪС ГРЕЙНАЛИ СЛЪНЦА!...

И ТОЯ СЪН ВЪВ ХУБОСТ ТЕ ЛЮЛЕЕ -
СМИРЕНО ЦВЕТЕ, ЛОТОС СНЕЖНО БЯЛ
МАКАР КРАЙ ТЕБЕ ВИХРИ ДА ВИЛНЕЯТ,
ДА ЧУВАШ ВОЙ НА ХИШЕН КАНИЕАЛ...

И МИНАЛО ПОДМОЛИТЕ НА ЗЛОТО,
ПРЕЗ ДЕБРИТЕ НА ПУСТОШ И ЗЛИНА -

НЕ ЗНАЕ НИКОЙ СВОЯ ЖРЕБИИ
НЕ ЗНАЕ НИКОЙ СВОЯ ДЯЛ
НО ЕТО - СКРЪБЕН ЛЪХ НАД ТЕБЕ
ПОВЯВА С ЛЕДЕНИ КРИЛА...

КАКВО ЛИ ЗНАЕХ ОТДАЛЕЧЕ
ЗА ТУЙ, КАЕТО В ТЕБЕ БЕ
ЛЮБОВНА ЖАР ЛИ ИЛИ ГЛЕТЧЕР
ПЛАМТЕШЕ В ТВОЕТО НЕБЕ?

ТЪЙ СТРАННА НАД НАС СЪДЕАТА -
КОЙ МОЖЕ ДА Я УЛОВИ?
ЕДНИКА БЛИКНАЛА СЪЛЗАТА,
БЕЗ ДУМИ ТАЙНАТА МЪЛВИ!...

М.Ж.

ЛОТОС

НА О.Е.

СМИРЕНО ТИ РАСТЕШ ВЪВ САМОТА,
ПРЕКРАСНО ЦВЕТЕ, ЛОТОС СНЕЖНО БЯЛ
САМО, НЕЗНАЙНО НИКОМУ В СВЕТА,
ТУК НИКОЙ ТВОИТА СКРЪБ НЕ Е РАЗБРАЛ.

РАСТЕШ В ПЕЧАЛНА, БЯЛА КРАСОТА
С ЦВЕТА НА ДЕТСКАТА НЕВИННОСТ БЯЛА,
И ЧЕСТО КАТО ПРОЛЕТНА МЕЧТА
НАД ТЕБ САМАТА НЕЖНОСТ СЕ Е СПРЯЛА.

КРАЙ ТЕБ ВИХРУШКИ СВОИ ТАНЦ ВЪРТЯТ
И СВИРЯТ ВИХРИ ПЕСЕН МРАЗОВИТА,
НО В ТЕБЕ ЧУДНИ СЪНИША ЦЪФТЯТ
С НАДЕЖДАТА ЗА БЪДНИНА ЧЕСТИТА.

ЦЪФТИ СЕГА ПРЕКРАСЕН, НЕЖЕН ЦВЯТ,
САМА ВЪВ СВОЯТА НЕВИННОСТ БЯЛА
МАКАР КРАЙ ТЕБ ВИХРУШКИ ДА СВИСТЯТ
ЕДНА СЪДБА НАД ТЕБ СЕГА Е СПРЯЛА...

ОТ ВЕКОВЕ ВСЕ ТЪЙ Е БИЛО:
ВИЖДАМЕ СЕ ЧЕСТО НИИ
ЗА СЛАВА, ВЛАСТ И ЗА ВЕНЧИЛО,
ЗА СТРУПАНИ БЕЗ ТРУД ПАРИ...

ТАКА И НИИ - ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ
ЗАВИЖДАМЕ НА ТВОЯ МЪЖ
КАТО, ЧЕ БЯХМЕ НЕПРИЯТЕЛИ -
ТЪЙ ЧУЖД НИ СТАНА ИЗВЕДНЪЖ...

ЧЕ КАК БЕЗ ЗАВИСТ НИИ ШЕ МОЖЕМ
ДА МУ ПРОСТИМ ДАРЪТ БОГАТ
ПРЕГРЪВЪКТЕ - НА СТРАСТНО ЛОЖЕ
ДЪХЪТ НА ТВОЯ АРОМАТ!

М.Ж.

ОТГОВОР НА ЕДНО ПИСМО

ПОЛУЧИХ ТВОЕТО ПИСМО,
С ТРЕПТЯЩИ ПРЪСТИ ГО РАЗТВОРИХ:
ПРОСВЕТНА ПЛАМНАЛО ЧЕЛО
РАЗВЕДРИХА СЕ КРЪГОЗОРИ...

ТИ ПИШЕШ, ГОРДА ВСЕ ТАКА,
ЧЕ ИМА ЗЪБ КЪМ ТЕБ СЪДЕБАТА,
НО НЕ ПРОТЯГАШ ТИ РЪКА
ЗА ХАЛЕНЧ И МИЛОСТ ВЪВ БОРБАТА.
ЧЕ МОЖЕ ТВОЯ ИДЕАЛ,
НАВЕК НЕСЪБДНАТ ДА ОСТАНЕ,
НО ДА ОСТАНЕ ЧИСТ И БЯЛ,
А НЕ ВЪВ МЕРЗОСТИ ОВАЛЕН...

О ТЕЗИ УМНИ РЕДОВЕ
КАТО ИСКРИ СРЕД МРАКА ГРЕЯТ
ЗА БОГА ВСИЧКИ СТИХОВЕ
ПРЕД ТЯХ ШЕ ТРЯБВА ДА НЕМЕЯТ.

ПОВЯРВАЙ: НЯКАК СИ ЖЕСТОКО
ИЗРЯЗАХ ДРУГИЯ ЧОВЕК
/ НЕ ЗНАМ КАКВА ЛИ ТЯ Е СТОКА -
НО НЕКА БЪДЕ ТЯ ДАЛЕЧ/

ДАЛИ С ШАСТЛИВА УСМИВКА
НА НЯКАКВО ПОЧТИ ДЕТЕ
МИ СТАНА ТВЪРДЕ, ТВЪРДЕ ВЛИЗКА,
ЧЕ УСТНИ СЛАГАМ ВЪРХУ ТЕБ!

И ДА ПРИЗНАЯ ЛИ- / КОЕТО
НЕ ЗНАЕ НИКОИ, НИКОИ ДРУГ!/
ТРИ ВЕЧЕРИ СЪС ТЕБ В ЛЕГЛОТО
ПРЕКАРАХ КАТО ТВОИ СЪПРУГ!

М.Ж.

ПРЕД ПОРТРЕТА

СТО ПЪТИ СЪМ ГО, ВЯРВАЙ, СЪЗЕРЦАВАЛ,
И СТО ПЪТИ ПРЕД НЕГО СЪМ МЪЛЧАЛ,
И СТО ПЪТИ УСМИВКИ СЪМ МУ ДАВАЛ,
УСМИВКИ С НЕСКРИВАНА ПЕЧАЛ.

О ТАЗ ПЕЧАЛ - НИМА ТЯ ПРОДЪЛЖАВА
И АЗ, КАКВО ДО ДНЕС НАПРАВИХ АЗ
ДА БЪДЕ ОБИЧТА НИ ВЕЛИЧАВА
ДОРИ ДО СМЪРТ, ДО СЕТНИЯ НИ ЧАС!

М.Ж.

ПРЕД ПОРТРЕТА

24

И ТИ СИ БИЛА НАКОГА ДЕТЕ,
С КОСИ ОТ ЗЛАТО - ГРЕЙНАЛИ, ЛЪЧИСТИ,
С УСМИВКА ДЕТО МИГОМ СЕ ЧЕТЕ,
ВЪЗТОРЗИТЕ НА ЕЛЯНОВЕ ПРЕЧИСТИ!

НЕ СИ ЛИ СПОМНЯШ? - КОЛКО СКОРО БЕ
КОГАТО БЯХА ЧУДНИ НЕБЕСАТА
С ЕЛМАЗИ ПЪЛНО ЦЯЛОТО НЕБЕ,
ДВОРЦИ И КУЛИ СПЯХА ПОД ВОДАТА...

НАЛИ НА УТРОТО ПРЕСВЕТЛИИ ЗВЪН
ЗВЪНЕСЕ ОТ ЗВЪНАРНАТА НЕБЕСНА
И БУДЕШЕ ПРЕКРАСНИЯ ТИ СЪН
ЗА ФЕЯТА - ТЪЙ МИЛА И ЧУДЕСНА!

ПОГАЛВАМ ТИ ПОРТРЕТА С РЪКА
ТОВА СИ ТИ, ТОВА СИ ТИ ВСЕ СЪЩА!
НО НЯМА Я, ЗВЪНАРНАТА СЕГА
И ФЕЯТА СЪС ЗАХАРНАТА КЪША!

М.Ж.

ПОРТРЕТ

ПОДГОНЕН ОТ ЗЛОГЛАСЕН ВЯТЪР
ЗАТИЧВАМ БЪРЗО КЪМ ДОМА
И В СТАИЧКАТА - МОЯ ШАТЪР
СЕ ГУША ПЛАХ КАТО СЪРНА

НО МИСЛИТЕ ЛЕЛЯЩИ ПТИЦИ -
ПРОЦЕПВАТ ХЛАДНИЯ ПРОСТОР,
И ПО НЕЗНАЙНИ, ЧУДНИ ЖИЦИ
ПРЕД МЕН ДОВЕЖДАТ В ТОЯ ДОМ.

И НЕКА ВЯТЪР БРУЛИ БЯСНО
НОШТА ДА СТЕЛИ ТЪМЕН КРЕП -
ПРЕД МЕНЕ ГРЕЕ ТОПЛО, ЯСНО
ЧУДЕСНИЯ ТИ, МИЛ ПОРТРЕТ!

ПРОЛЕТ

ПРИВЯГВАТ ТРЪПКИ НАД НЕВЕСТАТА-ЗЕМЯ,
АПРИЛ КАТО ЖЕНИХ ПРИСТЪПЯ С ВЛАСТНИ СЪПКИ
И ВЯТЪРЪТ ОТ ЮГ ГАЛЪОВЕН, МИЛ ПОВЯ
И С ТОПЛА ДЛАН ПОГАЛВА СТУДЕНИТЕ ПЪПКИ.

О, ТОЯ ТОПЪЛ ВЯТЪР, ДРУГАР ОТ МЛАДИНИ -
ДАЛИ В МЕН СЪБУДИ ЖЕЛАНИЯТА СТАРИ:
ДАЛЕЧ, ДАЛЕЧ ОТ ВСИЧКИ ДА БЪДЕМ ДВАМА НИИ-
НА ТРЕПЕТНИ НАСЛАДИ, ПРЕСИТЕНИ, ЧЕСТИТИ!...

НАД НАС ДА СЕ ЛЮЛЕЙ ТЪРЖЕСТВЕНО ПРОСТОРА,
ДА БЪДЕ ДЕН НОШТА, ПРАЗНИК ВСЕКИ ДЕН!
И ДА СЕ ТОПЛИМ В БЛАЖЕСТВЕНА УМОРА
И ТЪЙ БОДРИ И ЧЕСТИТИ ДА УМРЕМ.

М.Ж.

ПОЗДРАВ ОТ ДАЛЕЧЕ

С ЧЕСТ ВЪЗТОРГ ДНЕС ИСКАМ ДА НАПИША
НАЙ-ХУБАВИ, НАЙ-ТОПЛИ СТИХОВЕ
САМАТА ПРОЛЕТ В ТЯХ ДА ПЕЙ, ДА ДИША -
ТЪЙ КЪКТО ДИШАТ ЮЖНИ ВЕТРОВЕ!

НО ДУМИТЕ, ТЪЙ БЛЕДИ, ТЪЙ ИЗТРИТИ,
ТЪЙ НЕМОШНИ ИЗГЛЕЖДАТ МИ СЕГА!
НА ПРОЛЕТТА ПРЕД ДВЕРИТЕ РАЗКРИТИ
РАЗМАХВАМ САМО ПЛАМНАЛА РЪКА.

И ОТ ДАЛЕЧЕ - ТОЛКОВА ДАЛЕЧЕ -
С РЪКА ТИ ПРАШАМ ПОЗДРАВ ТОПЪЛ, МИЛ,
НАВЕРНО ШЕ УСЕТИШ ТАЗИ ВЕЧЕР
НА ТВОЙТА ГРЪД КАК УСТНИ С ЖАР СЪМ ВПИЛ.

И С ДРУГИЯ НЕ СИ ЧЕСТИТА ЗНАМ!
КАКВА СЪДБА ТЕ НЕОТМЕННО ГОНИ -
ДА СТРАДАШ ПОД ЗДРАЧЕНИ НЕБОСКЛОНИ,
БЕЗ СВЕТЛИНА, БЕЗ РАДОСТ И БЕЗ ПЛАМ!

А МОЖЕШЕ ЖИВОТ КАТО ПОЕМА
ДА ТОПЛИ ТВОИТЕ РАЗЦЪФТЕЛИ ДНИ
И ТИ - СЪЩИНСКА ЕВА СРЕД ЕДЕМА
ДА ПЛИСКАШЕ ВРЕД ЧИСТИ СВЕТЛИНИ ...

НО ШАСТИЕТО - ТЪЙ ДАЛЕЧЕ ДНЕС Е
ОТ ТЕБЕ, ОТ ТВОЯ БЕЗУТЕШЕН ДЕН,
И МОГА ЛИ СЪС МОИТА МАЛКА ПЕСЕН
ДА РАЗВЕДРЯ ПРОСТОРА ТИ СТУДЕН?

М.Ж.

ОТНОВО

ЗАМЪЛЧИ, СЪРЦЕ, ЗАМЪЛЧИ
И НЕ УДРЯЙ ТЪЙ НЕСПОКОЙНО
ЕТО: МУЗИКА, ЦВЕТНИ ЛЪЧИ,
ПРОЛЕТНА АРФА ЗВУЧИ
ПАК Е ВСИЧКО ПРЕКРАСНО И ВОЛНО!

ПРОЛЕТНИ БИСТРИ ВОДИ
ПЛИСКА НЕБЕТО В УТРИНИ РУМЕННИ,
ПАК ГРЕЯТ ЕДРИ ЗВЕЗДИ
В ЛУННИТЕ ВЕЧЕРИ КАКТО ПРЕДИ
ПАК ПЕЯТ СЛАВЕИТЕ ВЛЮБЕНИ! ...

ОТКЛЮЧИ ТЕЖКИ ВРАТИ -
ЗА СЛЪНЦЕ, ЗА ПЕСЕН, ЗА ТРЕПЕТИ!
ВСИЧКО КРАЙ ТЕБЕ ЦЪФТИ

В ПРОЛЕТНИ ЛУННИ МЕСЕЦИ

АЛБУМ

Пред мен е албума разтворен,
а в него грееш цяла ти.
О, колко много той говори
с дъхът на твоите мечти!

От всяка страница все съща си
с чарът на своите красоти -
и с нежност скришом го прегръщам,
че в него цялата си ти!

Не е хартията студена
щом в нея твоя лик трепти
и в младостта ти вдъхновена
прекрасни приказки шепти!

Бъди все тъй благословена
с примамните си дарове -
от боговете надарена
дари тоз, който те зове!

М. Ж.

ПОСВЕЩЕНИЕ

ИММОРТЕЛИ

"Dis moi, dis moi, querrirais je de ce qui
est dans mon coeur!..."

Francis Jammes

Едва ли някоу ще познае
дъхът на тези редове,
едва ли някоу ще гадае
над тези малки стихове.

А те, тъй скромни, мълчаливи,
пред твоя образ вдъхновен
изгряха в спомените живи
за твоя майски розов ден.

И нека времето бележи
върху ни своя скръбен знак -
родените преди копнежи
във моя стих ще греят пак!...